

ÜDVÖZÖLJÜK A PEGGAUI BARLANGBAN (LURGROTTE PEGGAU), AUSZTRIA LEGNAGYOBB VÍZMOSTA CSEPPKŐBARLANGJÁBAN!

A barlang felfedezése 1894. április 1-én:

A barlangot egy olasz barlangkutató, Max Brunello fedezte fel. A kutatást Semriach felől kezdték, mivel a peggaui bejáratot elzárta a felgyülemlett víztömeg (a vízszintet egy vízvezető tárna segítségével csak 1913-ra sikerült 7 méterrel csökkenteni). 1894. április 29-én az erős esőzések miatt hét barlangász rekedt a barlangban, akiket csak kilenc nap múlva sikerült kiszabadítani. A nagyszabású mentőakcióban több mint ezer ember vett részt.

A barlang feltárása:

A barlangnak két bejárata van: az egyik Peggauban, a másik Semriachban (e két bejárat üzletileg független egymástól, a peggaui részt egy egyesület, a semriachit pedig egy magánszemély üzemelteti). A barlang teljes hosszán 1935. február 13-án sikerült először végigmenni. Hat kilométer megtételéhez körülbelül 18 órára volt szükség. Húsz éven át tartó munka után, a barlangot 1957-re építették ki Semriachig úgy, hogy az már 3-4 órás vezetésekre is alkalmas lett. Az évszázad legnagyobb árvize azonban 1975-ben (kb. 10 m³/s) újra elmosta a kiépített utakat.

A barlang keletkezése:

A hegységek felgyűrődése során hasadékok, repedések és üregek képződtek. Ezeken a nyílásokon keresztül a víz, a gravitációnak engedelmessé válva, behatolt a kőzet belsejébe. A víz útja mindig a legkisebb ellenállás felé vitt, és így kanyargós, gyakran cikkcakkos járatokat vájt magának. Az évmilliók során a víz oldó hatása és később a magával sodort homok és kő munkája által a földalatti vízfolyások annyira kiszélesedtek, hogy mostanra már labirintusszerű, elágazó barlangrendszer alkotnak. Ausztriában kb. 10.000, ebből Stájerországban 4.500 barlang található, melyből csupán 25 áll nyitva a nagyközönség előtt.

Hogyan keletkeznek a cseppkövek:

A víz a repedéseken és hasadékokon keresztül behatol a föld belsejébe, miközben apró részecskéket old ki a kőzetből. Amikor azután eléri a barlang mennyezetét és a gravitáció nagyobb lesz, mint az összetartó erő, elkezd csöpögni, létrehozva a függő- (sztalaktit), állócseppköveket (sztalagmit) és a belőlük összenőtt cseppkőoszlopokat (sztalagnát).

Barlangvezetések:

A rövid vezetés, mely során egy kilométert lehet bejárni, kb. egy órát vesz igénybe. Az utak mindenütt elektromosan megvilágítottak. Javasoljuk, hogy a sétára vigyen magával egy vízhatlan dzsekit, mivel a barlangban egész évben 10 °C van, a levegő páratartalma pedig eléri a 95%-ot. A téli időszakban hosszabb, 5-7 órás vezetésekre is van lehetőség.

Útikalauz

1. Általánosan: A barlang hőmérséklete télen-nyáron 10 fok, a páratartalom 97%, a víz hőmérséklete 8-10 fok, amelyben 2 cm-es hosszúságú kis rákok vannak. Barlangi pókok és más rovarok is találhatóak a barlangban. Denevérek (kb. 460 db és 9 különböző faj) csak októbertől-májusig vannak a barlangban. A patak, mely a peggauai vezetőfolyásból folyik át, 1,8 km-re a peggauai bejáratától, egy sziklahasadékból ered. E patak származását máig nem lehet megfejteni.
2. Egy szélesre nyitott sziklakapuzaton lépünk be a Lurgrottéba. A barlang kutatása a peggauai oldalról igen nehéznek ígérkezett, mivel ahol a sziklakapuzat található, az olvadt víz olyan mennyiségben folyt, hogy képes volt a barlang bejárata előtt egy ezüstolvasztót és később egy fűrészelt meghajlítani.
3. Miután a barlang bejárati részét magunk mögött hagytuk, a kőhíd felé vezető lejárathoz egy eredeti barlangi medve-csontvázat lehet látni (kb. 20.000 éves) a csontok a barlangból és Peggau környékéről származnak.
4. Az első nagy cseppkőnél a falakon és a mennyezeten „Strudeltöpfe” („Rétesfejek”), vízmosta üregeket lehet látni, melyeket csupán a víz csiszolt ki, kavicssal és homokkal. A kőzet 400-350 millió éves és a Devon korszakból származik.
5. A „Baldachin” mészkőanyaga a vas, ólom és mangán bekebelezésével rengeteg színben tündököl. Egy lépcső a márványfolyosóhoz vezet. Itt különösen szép a szürkés-kék cseppkőnek a sárgásfehér gerendázata. A kezeket Timm Ulrichs, egy művész készítette abban a reményben, hogy össze fognak nőni (Michelangelo „Ádám teremtése”-re támaszkodva, mely a Sixtusi kápolnában található).
6. A két barlangtámaszon át a „Siegeshalle”-ba („Győzelmi terem”-be) kerülünk, egy nagy barlangterembe, melyben a peggauai és semriachi kutatók találkozását ünnepelték meg.
7. A mennyezet alatt, mely tele van vékony, átlátszó cseppkövekkel, (növekedésük 80-100 év alatt kb. 1 cm) három párkányzat található, melyet egy dél-tiroli hármass hegycsúcsról neveztek el, „Drei Zinnen”-nek.
8. Az út a „Harang” mellett vezet el.
9. Tovább a „Tiroli kalap”-ig.
10. Lefelé menve, az „Esőbarlang”-ban 10-40 liter/ másodperces vízmennyiséggel és kb. 8-10 fokos hőmérséklettel egész évben esik az eső. Itt egy akna vezet a felszínre, az úgynevezett „Angerleiterschwinde” (kb. „Rétre vezető hasadék”), mely egy dolinán (víznyelőn) keresztül kapja a vizet. Néha egy-két rákot is találni itt.
11. A „Herceg” (a csúcsok valaha úgy néztek ki, mint egy korona) 3,7 méteres és 3 tonna súllyal a legnagyobb szabadon lógó cseppkő az első kilométeren.
12. Ezzel 1000 méter után befejeződik az elektronikusan kivilágított rész. Az út a néha 20 méter magas „Krokodilszakadék”-on (a kőzet nagyon pikkelyszerűen néz ki) át vezet.
13. A második részt, még egy kilométert, csak LED- vagy karbidlámpával lehet megnézni. Átmenni Semriachig – majdnem 6 kilométer – már nem lehetséges.